Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 3. września 1914.

231.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 2. września 1914

w sprawie wydania przepisów o ubezpieczeniu wzajemnem instytucyi zastępczych w Powszechnym Zakładzie pensyjnym dla funkcyonaryuszy.

Na zasadzie § 3., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 28. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 225, o ubezpieczeniu pensyjnem funkcyonaryuszy, zarządza się, co następuje:

Artykuł I.

Powszechny Zakład pensyjny dla funkcyonaryuszy (Zakład pensyjny) ma prawo badania przez swe organa, czy reasekurowane u niego instytucye zastępcze rzeczywiście ubezpieczyły i reasekurowały w Zakładzie pensyjnym wszystkich obowiązanych do ubezpieczenia funkcyonaryuszy, dla których instytucye te są właściwe, oraz prawo ustalenia przytem wszystkich okoliczności, miarodajnych dla stosunku ubezpieczenia odnośnych funkcyonaryuszy i dla obliczenia rezerwy premiowej, która ma być przekazaną przy sposobności ubezpieczenia wzajemnego albo przeniesienia.

W postępowaniu celem stwierdzenia powyższych okoliczności zapomocą rezolucyi lub orzeczenia należy uważać Zakład pensyjny jako stronę co do wszystkich funkcyonaryuszy, dla których reasekurowana instytucya zastępcza jest właściwą.

Artykuł II.

Jeżeli się okaże, że któraś z instytucyi zastępczych w wniosku na ubezpieczenie wzajemne podała daty, służące do obliczenia przekazać się mającej rezerwy premiowej niedokładnie lub niezupełnie, wówczas Zakład pensyjny może żądać zabezpieczenia w tej wysokości, w jakiej należałoby obliczyć rezerwę premiową, przyjmując za podstawę najwyższą klasę płacy, wchodzącą w każdym poszczególnym wypadku w rachubę, najniekorzystniejszą klasę wieku oraz zatrudnienie w podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia służbie od dnia 1. stycznia 1909, najwcześniej jednakowoż od ukończonego 18. roku życia. Obliczenie to nie jest jednakowoż wiążące co do wysokości rezerw premiowych, które mają być istotnie przekazane.

Artykuł III.

Jako zabezpieczenie dla rezerw premiowych, które mają być przekazane przy sposobności ubezpieczenia wzajemnego, można używać z reguły tylko wartości, nadających się do lokacyi majątkowej w Zakładzie pensyjnym.

Jeżeli udzielone zabezpieczenie okaże się później niewystarczającem, należy je na żądanie Zakładu pensyjnego uzupełnić. Właściwość Ministerstwa spraw wewnętrznych do rozstrzyganie sporów co do wysokości zabezpieczenia według § 5., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 28. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 225, ma miejsce także w sporach co do uzupełnienia takiego zabezpieczenia.

Jeżeli prawomocnie nałożony obowiązek do uzupełnienia zabezpieczenia nie zostanie spełniony w ciągu 14. dni po nastaniu prawomocności, może Zakład pensyjny odstąpić od ubezpieczenia wzajemnego z mocą obowiązującą od dnia wypowiedzenia.

Artykuł IV.

Instytucya zastępcza winna uiszczać Zakładowpensyjnemu bieżące premie w wymiarze ustawoi

wym (§ 33. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnem) miesięcznie z góry. Zakład pensyjny winien natomiast zwracać instytucyi zastępczej w wszystkich wypadkach ubezpieczenia, zaszłych po rozpoczęciu się asekuracyi wzajemnej, każdorazowy wydatek, urosły z powodu świadczeń dla ubezpieczonych, a to w granicach świadczeń ustawowych i pod warunkami, wypływającymi z ustawy.

Jeżeli obowiązek zapłaty powstanie dla instytucyi zastępczej w czasie, w którym Zakład pensyjny nie jest jeszcze obowiązany do świadczeń zastępczych z tytułu ubezpieczenia wzajemnego, natenczas instytucya zastępcza może zażądać wyłączenia odnośnego ubezpieczonego z asekuracyi wzajemnej i zwrotu złożonej za niego w Zakładzie pensyjnym rezerwy premiowej.

Za świadczenia, które według rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138, zależą jedynie od ocenienia podmiotu ubezpieczającego (§ 7. *a*, lit *b*, § 21., punkt 2. i § 23. *a*), może instytucya zastępcza żądać od Zakładu pensyjnego zwrotu w granicach asekuracyi wzajemnej tylko wówczas, jeżeli co do tych świadczeń postarano się poprzednio o zgodę Zakładu pensyjnego.

Artykuł V.

Jeżeli okaże się dodatkowo, że co do poszczególnych ubezpieczonych obowiązek ubezpieczenia wygasł już przed rozpoczęciem się asekuracyi wzajemnej, winien Zakład pensyjny zwrócić za tych ubezpieczonych wpłacone kwoty z czteroprocentowemi odsetkami.

Jeżeli dla ubezpieczonych po zawarciu ubezpieczenia wzajemnego stanie się właściwą jedna z instytucyi zastępczych, nie reasekurowanych w Zakładzie pensyjnym, natenczas Zakład ten winien reasekurowanej instytucyi zastępczej przekazać rezerwę premiową, złożoną za ustępującego członka. Wyrównanie wzajemnych pretensyi między obiema instytucyami zastępczemi przeprowadza się następnie bez względu na ubezpieczenie wzajemne, zawarte poprzednio w Zakładzie pensyjnym.

Artykuł VI.

Osoby, reasekurowane w Zakładzie pensyjnym, jakoteż członkowie ich rodzin mają dochodzić swych na ubezpieczeniu polegających pretensyi jedynie przeciw instytucyi zastępczej. Tylko jeżeli instytucya zastępcza popadnie w konkurs albo utraci uznanie charakteru instytucyi zastępczej, mają osoby reasekurowane i członkowie ich rodzin dochodzić swych pretensyi na przyszłość bezpośrednio przeciw Zakładowi pensyjnemu w granicach ustawowych świadczeń i pod warunkami, wypływającymi z ustawy.

Artykuł VII.

Instytucya zastępcza musi dostarczyć Zakładowi pensyjnemu wszystkich dat i załączników, potrzebnych celem wykazania warunków, od których zależą polegające na ubezpieczeniu wzajemnem roszczenia zastępcze wobec Zakładu pensyjnego, jakoteż celem ustalenia ich wysokości.

Instytucya zastępcza może żądać, aby Zakład pensyjny, o ile chodzi o polegające na ubezpieczeniu wzajemnem zobowiązania zastępcze, uczestniczył w postępowaniu spornem w sprawie odrzuconych przez instytucyę zastępczą pretensyi ubezpieczonych i członków ich rodzin. Orzeczenie, wydane w sporze między instytucyą zastępczą a osobą, podnoszącą pretensyę, o ile ono zawiera decyzyę co do ustawowych warunków i ustawowego wymiaru spornych roszczeń, jest w tym wypadku wiążącem także dla Zakładu pensyjnego w stosunku do jego zobowiązania zastępczego.

Artykuł VIII.

Zakład pensyjny ma prawo nadzorować w razie potrzeby przez swe organa dalsze istnienie obowiązku instytucyi zastępczej do świadczeń, wynikających w całości lub w części z ubezpieczenia wzajemnego.

Artykuł IX.

W razie ubezpieczenia wzajemnego w Zakładzie pensyjnym są instytucye zastępcze, należący do nich służbodawcy i ich funkcyonaryusze, jak niemniej osoby, które od takich instytucyi zastępczych mogą żądać świadczeń lub je pobierają, obowiązane do udzielania każdego czasu Zakładowi pensyjnemu zgodnych z prawdą wyjaśnień co do wszystkich okoliczności, miarodajnych dla ubezpieczenia wzajemnego (artykuł I., ustęp 1., artykuł VII., ustęp 1., i artykuł VIII.). Instytucye zastępcze i należący do nich służbodawcy są także obowiązani uprawnionym do tego organom Zakładu pensyjnego udzielać na miejscu odnośne zapiski do wglądu.

Do przekroczeń tego przepisu mają zastosowanie ogólne postanowienia karne rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198.

Jeżeli instytucye zastępcze nie spełniają jakichkolwiek zobowiązań, wynikających z ubezpieczenia wzajemnego w Zakładzie pensyjnym, może władza nadzorcza odwołać uznanie takich instytucyi zastępczych.

Artykuł X.

Postanowienia powyższe mają zastosowanie do wszystkich ubezpieczeń wzajemnych, zawartych przez instytucye zastępcze w Zakładzie pensyjnym stosownie do § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 28. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 225.

Heinold włr.